

Aastaid hiljem, kui Polly oli juba vanadaam ja elas palju miile eemal, oli tal raske selgitada, et minevikus olid nad elanud just sellist elu. Et mõni päev said nad maismaale sõita autoga, vahel aga tuli minna paadiga. Kui nad olid pikemaks ajaks mandrist eraldatud, ei osanud keegi arvata, millal või kuidas jälle sinna saab; tõusu ja mõõna kaardi abil oli võimalik ennustada vaid hoovusi, mitte ilma.

„Kas see oli õudne?” küsis Judith. „Teadmine, et olete muust maailmast ära lõigatud?”

Misjärel Pollyle meenus, kuidas päike tõusu ajal veepinnalt vastu peegeldus, aga siis valgus muutus ning pani vee läände loojuva päikese kiirtes heleroosalt, punakalt ja violetselt helendama, ning ta sai aru, et lõppemas on veel üks päev ja ta ei lähe siit kuhugi.

„Tegelikult ei olnud,” vastas ta. „See paik oli armas. Tuli end lihtsalt kerra tõmmata, kohaneda. Leppida mõttega, et peale sinu on Mountil vaid saareelanikud. Kontrollida üle, kas kõik asjad paiknevad piisavalt kõrgel, ning muidugi oli tore, kui elekter oli ikka veel olemas, aga hakkama sai ka juhul, kui see oli läinud. Kõigil väikestel akendel võis näha põlevaid küünlaid. See lõi mõnusa meeoleu.”

„Jääb mulje, justkui räägiksid sa umbes saja aasta tagusest ajast.”

Polly naeratas. „Ma tean. Aga nii ammu see nüüd ka ei olnud, kaugegtki mitte ... Mul on tunne, et olin seal alles hiljuti. Kui maailmas leidub mõni paigake, kuhu oled jätnud oma südame, siis püsib see alati sinuga.

Aga seda mõistma hakkasin ma muidugi palju hiljem. Esialgu *oli* seal õudne.”

Hiljem ütles Polly endale korduvalt, et sellega olekski kogu lugu pidanud lõppema. Just nimelt sellega oleks see pidanud lõppema. Ta oleks pidanud Mount Polbearne'is vastu pidama kaksteist nädalat, andma võtmed tagasi, lehvutama kaluripaatilede hüvastijätuks ja suunduma tagasi Plymouthisse, kaasas paar uut lugu, hulgaliselt uusi saia-retsepte ja ülisuur kogus täiendatud jõuvarusid – nii hästi polnud ta juba aastaid maganud. Ning sellega olekski kogu lugu lõppenud, kui ta poleks sattunud uskumatult kitsastesse oludesse.

Enne Plymouthist lahkumist oli ta end ajutisi töökohti pakuvas värbamisagentuuris kirja pannud, aga iga kord, kui ta neile helistas, kuulis ta vastuseks tüdinud häält, mis soovitas tal kohale tulla. Mõni aeg tagasi oli ta töepoolest ka koha peal käinud ja leidnud eest ruumi, pungil täis glamuurseid tudengeid ja endisi tudengeid, kõik ülihea arvutioskusega – tema suutis hädavaevu lihtsa arvutustabeli luua –, misjärel ta oli mõistnud, et tal pole vähimatki võimalust. Ta oli kinnitanud, et nõustub ükskõik millise pakkumisega, aga naisametnik oli talle selgitanud null-tundidega töölepingu põhimõtet, mille järgi ta oleks pidanud olema valmis kõrvale tõmbuma hoolimata sellest, kas tal parasjagu tööd jätkub või mitte, ning ta oli kohkunult loobunud. Ei. Ta oli professionaal. Ta oli otsustanud, et leiab töökoha, mis vastab tema võimetele.

Niisugune oli olnud olukord minevikus. Nüüd aga läksid nädalad ja ta avastas õudusega, et tema viimasest kandideerimisest möödunud aastate jooksul on kogu süsteem muutunud. Esiteks toimus kogu protsess internetis, enam ei trükitud CV-sid välja ega saadetud posti teel. Muutunud oli ka etikett ja talle ei vastatud mitte ainsastki firmast, kuhu ta oli kandideerinud: talle ei saadetud kirja ega isegi meili

kinnitusega, et tema avaldus on tööpakkujateni jõudnud. Ta püüdis ühte kohta helistada ja sattus kõneposti, mis oli nii üle koormatud, et ei lasknud tal isegi sõnumit jätta.

Kõigepealt arvas ta, et tal lihtsalt ei vea – ta oli uuendanud oma CV-d, mis jättis hea mulje, oli professionaalne, rõhutas tema saavutusi ... Mis parata, et lõpuks ei läinud kõik plaanipäraselt, aga ta oli kõvasti tööd teinud. Kerensa oli teda hoiatanud. „Ära maini, et sa olid firmaomanik,” rõhutas ta. „Siis arvatakse, et tegelikult sa ei tahagi nende heaks töötada, sest oled liiga suurel määral isemõtleva.”

„Kõlab lähedalt,” ütles Polly seepeale. „Mulle meeldib idee, et mind peetakse isemõtlevaks. Alati on olnud probleem pigem selles, et ma olen liiga vaoshoitud.”

„Hm,” ühmas Kerensa, kes oli sisimas rohkem mures Polly tööotsingute, mitte niivõrd korteri- või meheotsingute pärast. Tööturg oli halastamatu. „Igatahes kui sa soovid, et ma sinu CV üle vaatan, anna teada. Ma võtan ühtlasi sinu vanust paari aasta võrra vähemaks.”

„Sa kavatsed jultunult valetada?” küsis Polly. „Sa siis arvad, et ma peaksin oma CV-s igasuguseid asju kokku luuletama?”

„Mis parata, aga sul tuleb sellega leppida,” lausus Kerensa. „Kõik valetavad, nii et kui sina seda ei tee, siis ilmutad sa tööturul valitseva tõelise olukorra suhtes kohutavat naiivsust. Valedega harjutakse, nii et kui sina ei valeta, peetakse sind halvemaks, kui sa tegelikult oled, ja vaat see oleks kohutav. Nagu näiteks sinu perearsti oletus, et sa niikuinii valetad selle kohta, kui palju sa tegelikult jood.”

Polly jäi teda silmitsema.

„Ma lihtsalt räägin sulle selle maailma kohta tõtt,” lisas Kerensa.

„Sellisesse maailma ei taha ma kuuluda!” lausus Polly oiates. „Ma tahan jääda oma hubasesse korterisse, ajada väikest viisi oma armsaid äriasju ja unistada ajast, mil mina ja Chris oleme rikkad ja mulle pakutakse osa seriaalis „Draakoni koobas” või aitan ma tõsielusarjas „Õpipoiss” ärimagnaat Alan Sugarit!”

„Tegelikult sa ju ei unista seesugustest asjadest,” väitis Kerensa.

„Ee, ei unista jah,” nõustus Polly kähku.
Tõtt-öelda polnudki tal viimasel ajal erilisi unistusi.

* * *

Nüüd aga oli seda aina raskem ignoreerida. Sest vähese olemasoleva rahaga oli uskumatult raske toime tulla. Tõsiasi, et ta küpsetab, oli niigi selge, sest sadamaesisel levis saialõhn. Tarnie oli tasakesi küsinud, kas ta juhul, kui kõigi kaluripaatide meeskonnad oma panuse annavad ja talle iga nädal veidi raha pakuvad, oleks nõus neile võileibu tegema. Sest Gilliani omad neile ei maitsenud ning, olles mehed, ei saanud nad seda ka ise teha. Loomulikult olid Polly saiapätsid müügil ka Murieli poes ning ühel õhtul, just siis, kui ta valmistus majast lahkuma, hiilis vargsi mööda üks mees, kes küsis: „Hei, teie vist olete see saianaine?”

Kohtumine toimus tänavalaterna all ning üdini kohkunud Polly võpatas.

„Hm, mis siis, kui olengi?” küsis ta ebalevalt vastu.

„Ma sain paar tükki Murielilt. Mina olen Jim Baker, postkontori omanik.”

„Või nii!” sõnas Polly. Talle tuli mõte, et võiks lasta endale saata mõned uued küpsetusvormid. Neist võiks abi olla.

Ja nii saigi tema väike äri alguse, täiesti ebaseaduslikult. Igal õhtul valmistas ta ette erinevates kombinatsioonides suured saiakogused: lihtne valge sai poistele, kes ei tahtnud proovida midagi uut: teine väheste mooniseemnetega; järgmine mee ja rosinatega, mis röstituna, peal õhuke kiht kohalikku kollast võid, maitses jumalikult. Hommikul kiirustas ta saiu laiali jagama ja võttis vastu väikesed rahasummad, sest seda piskut oli talle hädasti tarvis. Ning mure teistele töökohtadele kandideerimise või tuleviku pärast muutus aina väiksemaks.

* * *

Neli nädalat hiljem hakkas päike hommikuti aina varem tõusma ja Polly, kellel kogu oma raamatukogu oli juba läbi loetud, sai aru, et

ei saa seda kauem edasi lükata. Ainuüksi see mõte oli talumatu, aga linnu külge klammerdumine oli julm. Oli aeg Neili side ära võtta.

Lunnist, kes rõõmsalt ringi hüples, raasukesi nokkides endale teed rajas ja valamus ringi pladistas, oli märkamatult saanud tema elu koostisosana. Polly mäletas hoiatust, et ei tohi temasse liialt kiinduda, kuid tundis sellegipoolest, et lind on õnnelik. Ta hakkas kohe lustlikult kraaksuma, kui Polly nähtavale ilmus, lubas tal sulestikku sasida ja end kõrva tagant sügada ning istus rõõmsalt Polly põlve peal, kui naine lõpuks vana sülearvuti töökorda seadis ja seal DVD-sid vaatas. Polly lükkas loomaarsti juurde minekut pidevalt edasi, aga igavesti ei saanud ta seda teha. Lind oli alles tilluke. Ta pidi olema koos oma-sugustega, ehkki see mõte tekitas piina.

Polly püüdis teipi ise eemaldada, aga lind hakkas valjuhäälselt kriiskama ja kalpsas kaugemale, misjärel ta polnud enam veendunud, kas saab sellega üksi hakkama. Niisiis leppis ta kokku uue aja Patricku juurde, kes oli märganud teda linnas, kaasas seljakott, mille sees ta näis vedavat midagi kahtlaselt rasket. Mees oli erinevatest allikatest kuulnud, kui hästi ta küpsetada oskab, ja haistnud sadama juurde jalutades eriti kõrke lõhnu, aga et ka tema pidi selles alevis edasi elama, ei tahtnud ta seda teemat otsesõnu tõstatada.

Patricku süda vajus saapasäärde, kui nad uhkelt tema vastuvõtutuppa marssisid ja Neil õnnelikult Polly õla peal kükitas.

„Kas ma mitte ei hoiatanud, et seda ei tohi mingil juhul teha?“ küsis ta pahuralt, silitades käega paljast laiku pealael nagu alati siis, kui ta ärritus.

„Hm, vististi küll,“ vastas Polly. Naise näol polnud täna naeratuse varjugi, ta paistis olevat väga kurb.

„Ma võin kihla vedada, et te andsite talle isegi nime.“

„Hm,“ ütles Polly.

Patrick sirutas käe linnu poole. Neil kallutas pea ühele poole ja hüppas Polly kõrvale veidi lähemale.

„Tule siia, väikemees!“ kutsus Patrick. „Tule, tule minu juurde!“

Viimaks hoidis Polly Neili endiselt edasi, Patrick aga päästis vilunult sideme lahti. Esialgu Neil ei teadnud, mida teha, ning nokkis agaralt oma sulgi, justkui näeks neid esimest korda elus. Seejärel katsus ta liigutada tiiba üles-alla. Patrick katsus tillukesi luid.

„Paistab, et ta on ilusasti paranenud. Tubli töö. Ta näeb ka terve välja, armsad silmad sädelevad, suled läigivad.”

Polly säras uhkusest.

„Nüüd pole tarvis teha muud kui ta aknast välja heita.”

Patrick kahetses, et oli seda öelnud.

„Ma ei heida teda aknast välja,” lausus Polly. Ta ei talunud mõtet, et saadab Neili välja külma paduvihma kätte: ilm oli jälle muutunud. Talle oli juba selgeks saanud, et ükskõik, millist temperatuuri ilmateade lubas, kehtis see maismaa kohta, nii et Mount Polbearne'i puhul tuli veel viis kraadi maha võtta.

„Just seda tuleb temaga teha,” sõnas Patrick. „Lunnid on parvelinnud. Ta peab elama koos oma parvekaaslastega, sest nii on nad loodud. Nende lahutamine on julm. Nagu tiigri loomaaias hoidmine.”

Polly noogutas. „Või sedasi. Ma mõistan.”

Patricku hääletoon muutus leebemaks. „Teate, tulge minuga kaasa. Proovime ta tasakesi välja lasta minu aknast, eks? See on esimesel korrusel, nii et isegi kui ta ei suuda lendu tõusta, ei kuku ta kõrgelt alla.”

See vastas tõele: tee järsu kaldenurga tõttu jäi Patricku kabinetiakna ja all ootavate munakivide vahele vähem kui meeter. Mõnigi mööduja jäi seisma ning pisikese linnuga askeldavat meest ja naist vaatama.

„Olgu, tule julgelt, väike mehike,” ütles Patrick hella, aga kindla häälega.

„Ma ei suuda vaadata,” sõnas Polly kätega silmi kattes.

Neil kükitas vanal kivist aknalaua ja silmitses aralt ümbrust. Ta nokkis taas oma sulgi: Polly kahtlustas, et nende alt võis sügeleda. Äkitselt langes munakivitänavale päikeselaik. Neil hüppas aknalaua

serva juurde, vaatas korraks alla ja heitis siis justkui heakskiitu otsides pilgu Pollyle.

„Julgemini!” lausus Polly. „Tõuse lendu, väikemees!”

Neil hüples närviliselt üles-alla. Patrick lükkas teda veidike ettepoole ja Polly võpatas.

„Mine nüüd!” ütles Patrick.

Järgnes pikk paus, misjärel Patrick lõpuks Neili õrnalt üle ääre lükkas. Polly ahmis õhku, valmis mehega kurjustama, aga väike lind, kes näis viivu õhus hõljuvat, et siis püstloodis alla langeda nagu mõni multifilmitegelane, sai järsku oma jõuvarud tagasi, lehvitas raevukalt tiibu, hakkas küljelt küljele kaldudes laskuma ja tegi sujuva maandumise.

„Hurraa!” hõikasid Patrick ja Polly, kui pisike lunn ringi vaatas, otsekui oleks ka ise oma saavutusest jahmunud. Mõlemad aplodeerisid talle, aga siis vajusid Polly käed kurvalt alla.

„Mis siis ikka,” lausus ta. „Paistab, et ongi kogu lugu.”

„Te ikka teate, et põhjarannikul on lunnide kaitseala?” küsis Patrick.

„Tean. Olgu, mis parata,” nentis Polly nukralt.

Patrick jäi teda teraselt vaatama. „Te saite hästi hakkama,” kinnitas ta.

„Ma tean,” lausus Polly.

Polly silmitses Neili, kes proovis asjatult mööda seina tagasi ukerdada. Ta sirutas käsivarre välja ning lind hüppas tema käele ja hakkas vapralt tiibadega lehvitades üles-alla laperdama, et näidata, mida ta oskab.

„Jah, jah, sa oled väga tark,” kiitis Polly kurvalt naeratades. „Aitäh, doktor!” Ta võttis rahakoti välja.

„Tegelikult,” alustas Patrick pead sügades, „kuulsin ma ...”

„Mida?”

„Ma kuulsin, et te võite ...” Mees vaatas ringi. „Ma kuulsin, et te võite saia pakkuda.”

„Taevas halasta!” hüüatas Polly. „Minust on saamas süsivesikute propageerija.”

Patrick näis tusasena. „Ma tean, lihtsalt ...”

„Te armastate saia. Teate, õnneks ...”

Polly pistis käe seljakotti ja tõmbas välja Tupperware'i karbi. Talle oli tulnud mõte, et selles pole midagi halba, kui ta oleks hästi ette valmistatud.

„Mee ja linaseemnetega. Mina soovitan seda röstida ja siis võid peale määrida. Sellest saab ka imehäid röstsaiaribasid, mida keedetud muna sisse kasta.”

Patrick nuusutas saia.

„See on midagi enneolematut,” ütles ta. „Suur tänu!”

* * *

Lõpuks oli Huckle see, tänu kellele nad avastati. Nad mõistsid alles hiljem, et just tema rajas saiaarasukestest tee, mis tõi tema ukse taha. Oli varajane laupäevahommik. Polly oli meeleheitele sattununa äsja järele vaadanud, kas talle on tulnud mõni meil – neid polnud –, ja sirvinud seejärel läbi kõik internetis leiduvad tööportaalid. Ainsad kaks ametikohta, mis teda huvitasid ja tema oskustega sobisid, olid tasustamata ja mõeldud praktikandile. Aga et ta ei saanud endale lubada Plymouthisse tagasikolimist ega autot, mis ta sinna viiks, siis mida paganat ta pidi tegema?

Merele vaadates kuulis ta järsku eesakendele paiskuva kiviklibu klöbinat. Ta kortsutas kulmu – tormiga paiskus vahel akendele merevett, aga tuulevaiksel hommikul üldjuhul mitte. Ta kummardus aknast välja vaatama. All seisis laialt naeratav Huckle, blondid juukseid päikesepaistel säramas. Miskipärast tundus ta tillukese sadama taustal liiga suurena, justnagu tulnukas, kes on hiigelsuurest riigist väiksesse üle toodud. Meest ennast ei paistnud see häirivat.

„Hei!” hõikas ta. „Kas tead, mis päev täna on?”

Polly sikutas juukseid – ta polnud neid sel hommikul peaaegu puudutanudki – ja hõõrus silmi.

„Huckle'i nimepäev?”

Mehe suu venis taas naerule ja tõi nähtavale imekauni hambarea.
„Huckle’itel on iga päev nimepäev. Aga täna on ka laupäev!”
„Seda küll ...”

Polly soovis, et ka temal oleks nädalalõpp. Kummalisel kombel oli ta alati maapõhja vandunud esmaspäevahommikud, sest pidi siis voodist välja ronima ja tööle minema, aga nüüd igatses ta neid päevi taga. Elu on ikka nii tobedalt vastuoluline.

Huck tõmbas selja tagant välja kaks meepurki.

„Laupäevahommikuti süüakse vesikringleid. See on kõigile teada.”

„Kas sa töid mulle vesikringleid?”

„EI!” hüüdis mees. „Selle koha peal tuled mängu sina.”

„Kas sa töid kohvi?”

„Eip!”

„Ajalehti?”

„Eip!”

„Värskeid mune?”

Mees raputas pead.

„Ma töin mett!”

Polly naeratas. „Hästi,” lausus ta. „Eks tuleb siis sellega läbi ajada.”

* * *

Polly teadis, et vesikringleid on keeruline valmistada, ning pani poti pliidile, et vesi keema lasta. Seda nähes hüppas Neil, kes oli senini äsja omandatud oskusi harjutanud (Polly arvas, et tal on veel liiga vara lunnide kaitsealale minna), otsekohe tiibadega laperdades laua peale, sealt edasi töötasapinnale, siis üles potiservale ja võidukalt poti sisse, liueldes mööda veepinda nagu kummipart.

„VÄLJA!” andis Polly väsinult talle käsu. Lunn käitus nii iga kord, kui Polly vee pliidi peale pani. Asi polnud ainult selles, et vesi läks raisku, vaid Pollyl oli hirm, et keedab linnu ühel heal päeval surnuks.

„Ma arvasin, et sa tegid nalja, kui mainisid oma kooselu lunniga,” täheldas Hucke, kui jõudis tagasi Murieli pisikesest poest, kuhu ta

oli saadetud värsket kohvi, ajalehti, sibulat ja toorjuustu tooma. Ta oli läbi astunud ka kalakaupmehe kaubiku juurest ning võtnud kaasa suitsulõhet ja kaks sidrunit, mispeale Polly talle rõõmsalt naeratas.

„See juba läheb!”

„Enamikule inimestest minu mesi maitseb.”

„Ka mulle maitseb sinu mesi,” sõnas Polly. „Isegi väga. Aga keegi ei ela ära ainult meest. Tüdrukud samuti mitte. Või lunnid. Palun, sina sõtkud seda tainapoolt.”

Mõlemad hakkasid tainast taguma ja keerutama. Polly pani paratamatult tähele, kui lihaselised on Huckle'i küünarvarred, mida kergelt päevitunud naha taustal katsid peaaegu nähtamatud karvakased.

„Niisiis ...” alustas Polly. „Mesilased.”

„Mesilased,” nõustus mees.

„Sa oled ... elukutseline mesilaste pidaja?”

„Mesinik.”

„Muidugi, seda ma juba tean.”

Polly surus peopesa tugevalt vastu tainast. See tõmbus rulli täpselt nii nagu vaja.

„Ära üle sõtku!” õpetas ta Huckle'it, keda vaadates jäi mulje, et ta võib taina hiigelsuurte pihkude vahel laiaks litsuda. „Vesikringlid tulevad siis liiga kohevad.”

„Kohevad ongi parimad.”

„Olgu,” lausus Polly. „Sina sööd oma tainapoole. Mina süüa oma tainapoole.”

„Jah, *ma'am*.”

„Sa ei vastanud minu küsimusele mesilaste kohta.”

„Jah. Ei.”

Polly heitis talle kõrvalpilgu.

„Kas sa oled jooksus?” küsis ta.

„Misasja? Mina? Ei. Mitte päris.”

„Kui sa väidad, et „mitte päris”, siis hakkab ma tõesti uskuma, et sa oled kusagilt põgenenud. Kas sa tulistasid Renos mõnd meest ja

vaatasid pealt, kuidas ta sureb? Sind kuulates tekib kerge kahtlus, et sa oledki suuteline midagi sarnast korda saatma. Jumal hoidku, minust saab nüüd samasugune naine nagu need kohutavad ameeriklannad, kes saavad surmaotsust ootavatele vangidele kirju!”

Huckle’i näole ilmus aeglaselt talle omane lai naeratus.

„Ei, ma pole kedagi tulistanud. Võmmid ei otsi mind taga. Põhjusted olid puhtalt isiklikud.”

Nad jätkasid vaikides sõtkumist.

„Ka mina kolisin siia isiklikel põhjustel,” ütles Polly. „Kogu mu elu lendas vastu taevast.”

Huckle kergitas viisakalt kulmu, ent ei kiirustanud teda tagant.

„Arvata võib, et just sellistel puhkudel siia kolitaksegi,” sondeeris Polly ääri-veeri pinda, aga sai vastuseks vaid järjekordse kulmukergituse.

„Taevas hoidku, see kõlas küll julmalt,” ütles ta seejärel. „Selles mõttes, et see paik on nii armas ja puha ...”

„Ka minu meelest on see koht armas,” nõustus Huckle. „Ma ütleksin, et lausa vapustavalt kaunis.”

„Milline siis sinu kodukant välja näeb?”

„Lame,” vastas Huckle. „Seal on kogu maa tasane ja avar, inimesi ei ela seal kuigi palju ja avamaa ulatub kilomeetrite kaugusele. Loodus on lopsakas nagu džunglis. Seal on palju rohelisi taimi, mis võivad su nahka pista.”

„Kas sinu sünnipaigaks on siis vihmamets?”

„Savannah, Georgia osariik.”

„Missugune see on?”

„Imeilus,” kõlas lihtne vastus. „Omamoodi. Väga vanaaegne. Pisi-keste aialappidega.”

„Ameerikas?” küsis Polly. „Ma arvasin, et kogu Ameerika on modernne.”

„Enamjaolt ongi,” kinnitas Huckle. „Näiteks Atlanta. Aga Savannah on justkui ära unustatud. Vaiksevõitu kant.”

„Kas seal on palav?”

„Suvine leitsak lausa lämmatab.”

„Järelikult nii, nagu peabki olema,” lausus Polly. „Siin tibutab pidevalt vihma.”

„Aga kui sekka satub mõni ilus päev, siis seda osatakse ka hinnata,” sõnas Huckle toonil, mis andis mõista, et rohkem ei kavatse ta midagi öelda. Seejärel mees naeratas. „Olgu, mida ma sellega peale hakkan?”

Tainas oli korralikult läbi sõtkutud. Polly jättis selle kerkima Neili eest kaitstud päikesepaistelisse paika, misjärel nad tegid kohvi Polly viimasel ajal hooletusse jäetud kohvimasinaga ning avasid aknad, et päikesevalgust sisse lasta.

„Tead, väljast jätab see paik mulje, justkui oleks eluohulik,” täheldas Huckle vaadates, kuidas tolmukübemed puhtaks küüritud puust põrandalaudadel tantsu löid. „Aga siin sees on täitsa hubane.”

„Ma tean!” ütles Polly. „Oleks mul raha, võtaksin rohkem asju ette. Ostaksin alustuseks kardinad,” lausus ta. „Majakavalgus tungib igalt poolt sisse, isegi läbi magamistoa tagaukse. Elu nagu filmis „Kolmanda astme lähikontaktid”^{*}.”

„Selle peale ma poleks tulnudki,” nentis Huckle.

„Ja põrandalauad lakiksin ka ära.”

Huckle'i näolt võis välja lugeda kahtlust. „Selle töö saaksin mina sinu eest ära teha,” sõnas ta. „Aga ma pole kindel, kas põrand laki raskusele vastu peaks. Oled märganud, kui kaldu see on?”

„Märganud?” küsis Polly vastu. „Täna tähelepanu juhtimast, aga ma elan siin. See kallak mõjutab mind iga päev. Mul on pidevalt tunne, et võin voodist välja veereda.”

Huckle naeratas ja järsku valmistas Pollyle mõnevõrra piinlikust mõte, et mees näeb oma vaimusilmas teda voodis. Aga Huckle ei paistnud põrmugi flirtivat, vaid oli lihtsalt galantne (ja natuke näljane). Pealegi polnud Pollyl põhjust nõnda mõelda, mitte ainsatki

---

* Steven Spielbergi ulmefilm (1977).

põhjust, sest ehkki ta oli Chrisiga vahetanud vaid paar pealiskaudset sõnumit, polnud tal tunnet, et on mehe lõplikult maha jätnud. Ikka veel. Tema ja Huckle olid selles alevis ainsad võõrad. Oli loomulik, et neid tõmbas teineteise poole.

Nad tõusid, et tainas tükkideks jagada.

„Päris keeruline,” pomises Huckle, kes püüdis rõngaks keeratud kangiootsi kinni pigistada.

„Mis siis veel saab, kui me neid keetma hakkame,” hoiatas Polly sellel korral veepotile kaant peale pannes ning peletas Neili karjudes eemale iga kord, kui lind liiga lähedale tuli.

Kõige keerulisem osa ehk keetmine osutus vajalike köögiriistade puudumise tõttu veelgi raskemaks ning Polly kõrvetas oma randme kergelt ära, kui püüdis üht eriti tõrksat vesikringlit välja õngit-seda. Hetkegi mõtlemata haaras Huckle Pollyl randmest kinni ja hoidis seda kraanivee all tunduvalt kauem, kui naine ise oleks vaevunud.

„Põletushaaval ei tohi lasta sügavamale tungida,” lausus mees. „Isegi mitte kergete põletuste puhul. Ka siis, kui arvatakse, et haav on pindmine, võib nahk aina rohkem kahjustuda. Kuss!”

„Kas mesilased sind kunagi ei nõela?” tundis Polly huvi.

„Ikka nõelavad,” vastas mees justkui möödaminnes.

„Valus pole?”

Huckle naeratas ja püüdis manada näole ükskõikse ilme. Ning vastas siis: „Muidugi on.” Ja lisas: „Põrgulikult valus.”

„Kas sellega siis ära ei harju?”

„Ei,” vastas mees. „Oi kui ettevaatlik ma pean olema. Nad ikka nõelavad üksjagu, nende mürgi suhtes võib allergiliseks muutuda ja siis võivad nad su tappa.”

„Mesilane võib tappa?”

„Seda juhtub pidevalt,” sõnas mees. Ta lubas Pollyl randme kraani alt ära võtta, noomis teda esmaabikarbi puudumise pärast ja näitas talle taskus olnud kollast eeltäidetud süstalt.

„See on EpiPen,” ütles ta. „Juhuks, kui mesilane nõelab ja tekib anafülaktiline reaktsioon.”

„Mis siis saab, kui see tõesti tekib?” küsis Polly.

„Ma tean, mida see tähendab,” vastas Huckle. „Siis pean ma end ise süstima. Ma olen sellele päris sageli mõelnud.”

Mõlemad silmitsesid pen-süstalt.

„Ära mitte mõtlegi,” hoiatas Huckle.

„Millele?” küsis Polly vastu, huulil mängemas naeratus.

„Ära mitte mõtlegi seda nalja pärast sisse torgata.”

„Sellist kavatsust mul polnud.”

„Ma võin kihla vedada, et oli.”

„Ehk ainult korraks. Võib-olla ainult selleks, et sind pantvangi võtta.”

„Sa näed EpiPeni ja tahad kohe sooritada kuriteo. See on väga muret tekitav iseloomujoon.”

Kui Polly vesikringlid praeahju lükkas, vaatasid nad naeratades teineteisele otsa. Kümme minutit hiljem koputati uksele.

* * *

„Tegelikult läksime siit juhuslikult mööda,” lausus Tarnie, kelle kõrval tammus jalalt jalale Jayden.

„Ei läinud,” parandas teda Polly. „Te töötate siinsamas.”

Tarnie naeratas. „Kala tahad?”

„Teil on VÄGA VEDANUD,” ütles Polly. „Et te oskate seda ette näha. Ma tegin kaksikümmend neli vesikringlit, mis on umbes kaks korda rohkem, kui ma üksi ära suudan süüa.”

Huckle tuli allkorrusele vaatama, mis sagimine seal käib. Et oli laupäeva hommik ja kell alles kümme, mehel aga seljas kortsunud linane särk, jalas pehme puuvillane päevinäinud püksipaar ja varbad paljad, tundis Polly äkitselt kohustust olukorda selgitada.

„Huck astus läbi ja tõi mulle mett,” lausus ta. „Umbes tunni aja eest. Et vesikringleid teha.”

Kohe, kui ta oli selle välja öelnud, kiitis Huck takka: „Ma läksin siit juhuslikult mööda.” Polly tundis end seepeale veidi puudutatuna, sest mees tahtis kangesti kõigile selgeks teha, et Polly on lihtsalt keegi, kellega ta oli juhuslikult kohtunud, pealegi oli naisel kuri kahtlus, et kui nad mõlemad midagi iga hinna eest eitavad, jätavad nad hoopis mulje, et nende vahel toimub midagi. Aga miks ta peaks üleüldse Tarnie arvamusest hoolima?

Noor kalur Jayden küsis: „Mis see vesikringel on? Kas ma tohin sinu tualetti kasutada? Mis see vesikringel on?”

„Jayden!” hüüatas Tarnie. „Ausõna, ma olen juba nagu mingi kooliõpetaja.”

„Sa võid minu kempu kasutada,” ütles Polly. „Ja te kõik võite vesikringleid proovida.”

Nad viisid vesikringlid – kaksteist sibulaga, kaksteist kaneeliga – ning neile lisaks mee, suitsulõhe ja toorjuustu, sidrunimahla, noad ja kohvikannu alla sadama juurde ning kõik kalurid kogunesid nende ümber. Mehed näisid olevat veidi segaduses, millest alustada, aga asusid siis agaralt toidu kallale, puistates kõikjale väljast täiuslikult krõbedate ja seest kohevate vesikringlite raasukesti. Väga kerge oli vahet teha, millised neist olid Polly tehtud perfektset rõngad ja millised Huckle'i ebamäärased kujundid, mis sarnanesid lapse plastiliinist loominguga, aga sellest hoolimata maitsesid kõik uskumatult hästi ning sobisid sel tuulisel kevadhommikul suurepäraselt pidusöögiks.

Jayden vaatas üles Polly akende poole.

„Kas sa kummitust oled juba näinud?” küsis ta elevile minnes.

„MIDA?” ütles Polly võpatades. Järsku meenus talle sadamasillal seisnud udune kogu. „Ära räägi rumalusi!”

Ta kinnitas endale, et ei näinud midagi. See oli vaid valgustrikk. Sellest hoolimata tundis ta, kuidas süda veidi kiiremini lööma hakkas.

„Ma ei räägi rumalusi,” jäi Jayden visalt oma arvamuse juurde. „Sadamas käib kummitus. See on kõigile teada.”

„Jayden!” hoiatas Tarnie. „Jää vait!”

„Aga ta on olemas,” kordas noormees tusaselt.

„Ma ei usu kummitusi,” väitis Polly tunduvalt suurema enese-kindlusega, kui tal hetkel varuks oli. Jayden ei pidanud seal üleval ihuüksi magama. „Mis olematust kummitusest jutt õigupoolest käib?”

„See on ühe noore naise hing,” vastas Jayden. „Ta kõnnib sadama-müüri juures edasi-tagasi ja ootab oma kutti. Aga mees ei tule enam kunagi, sest kalad on ta merepõhjas nahka pistnud. Ühel päeval läks ta merele kala püüdma ega tulnud enam koju tagasi. Ning see naine muudkui ootab teda ja hüüab umbes nii: „Vuu-uuu!””

„Noormehe nimi oli Vuu?” küsis Polly.

„Milline tobedus,” sõnas Tarnie. „Ära kuula teda, Polly, ta on täielik idioot.”

Muidugi oli kerge selle üle naerda päevavalguses, ümberringi inimesed, eriti veel siis, kui Jayden imiteeris vaimu, silmad kõõrdi, keel ripakil. „See naine võttis endalt ise elu,” lausus noormees. „Viskus vette. Aga tema hing uitab ikka veel siin ...”

„Kuidas kalaäri muidu edeneb?” küsis Huckle Tarnielt teemat muutes, sest taipas, et Polly on segaduses. Tarnie jäi meest umbusklikult silmitsema.

„Päris hästi,” vastas ta lühidalt.

„Kohe üldse ei edene!” sekkus Jayden, kes oli kummituserollist välja langenud.

Tarnie heitis talle ähvardava pilgu.

„Mis on? Kui leiame kala, peame täitma kvooti, ja kui ei leia, peame nälgima. Pealegi on merel külm ja märg ning töö vastik. Ma soovin, et poleks keskkooli lõpueksamitel läbi kukkunud.”

„Sa kukkusid lõpueksamitel läbi, Jayden?” küsis Polly sõbralikult. Noormees ei näinud välja isegi nii vana, et oleks võinud juba habet ajada. „Kas sa neid uuesti ei taha teha?”

Jayden paistis segadusse sattuvat. „See on võimalik?”

„Loomulikult. Kas sa siis ei kuulanud, mida koolis räägiti?”

„Minu meelest on vastus sellele küsimusele iseenesest selge,” nentis Tarnie. Jayden näis jahmununa.

„Selleks pole veel hilja,” lausus Polly leebelt.

„Minust ei saa kunagi pintsaklipslast,” pomises Jayden.

„Mulle see töö meeldib,” sõnas Archie, Tarnie teine käsualune. Noormees oli heledapäine ja priske, põsed veepritsmetest ja päikesest punetavad. „Mulle meeldib päikeseloojangul merele minna. Mulle meeldib vaadata merepinnal kiikuvaid linde, kui me kalapüügi-kohtade lähedale jõuame. Mulle meeldib taeva värv ...”

Üks mees tegi musitamise häälightsusi.

„Aitab!” hoiatas teda Polly. „Jää vait või sa ei saa rohkem vesikringleid!”

Mees jäi silmapilk vait, aga Archie põsed olid hõõguma löönud ja ta ei lausunud enam sõnagi.

„Kuidas sinuga lood on?” küsis Polly Tarnielt.

Tarnie pööras end ringi ja jäi ainiti merd vaatama. Lainetel tant-siskles kahvatu kevadpäikese valgus.

„Kuidas seda nüüd öeldagi,” alustas ta. „See on töö, mida tegi minu isa. Ja tema isa. Ja nõnda edasi. Ema tavatses ikka öelda, et minu soontes voolab soolane vesi.”

Tema läänepoolne aktsent süvenes ja silmisse tekkis äkitselt äraolev pilk.

„Archie! on õigus,” ütles ta. „Vahel, kui oled kaugel merel ning olemas pole midagi peale sinu ja vee, käes on südaöö ning näha on vaid tähti pea kohal, sa oled majaka vaateväljast kaugel ja liigid ühes rütmis millegagi, mis on sinust mõõtmatult suurem ... siis, noneh, see on hea tunne.”

Polly jäi teda viivuks vaatama.

„Vau!” ütles Huckle. „Kõlab päris lähedalt. Teate, mehed, kas ma tohin teiega mõnel öhtul merele kaasa tulla?”

Mehed vaatasid teda ja naersid, aga Tarnie kehitas õlgu. „Miks mitte?”

„Kui sa just oksendama ei hakka,” sõnas Jayden. „Kalade peale ei tohi oksendada. See on vastik vaatepilt.”

Huckle noogutas. „Ma kujutan ette, kui vastik selline vaatepilt võib olla. Poisina käisin ka ise vahel purjetamas.”

Kalurid vahetasid pilke. Selliseid väiteid olid nad varemgi kuulnud.

„Kuidas sa siis meeärisse sattusid?” küsis Jayden.

Huckle kehtas õlgu. „Ma lihtsalt hakkasin oma vana ametit vihkama ...”

„Ja millega sa siis varem tegelesid, kas moosiga?” küsis Polly veidi pahasena, et mees oli kaluritega rääkima hakanud, temaga aga püsinud kidakeelsena.

„Ee, ei,” vastas Huckle. „Ma olin ... tegevjuht.”

„Misasi?” tahtis Jayden teada, näol hämming.

„Midagi sellist, mida riigieksamitega teha saab,” pakkus Kendall. „Vististi.”

„Ee, riigieksamitest ei tea ma midagi,” ütles Huckle. „Aga jah, ma töötasin tõesti kontoris.”

„Majas sees?” imestas Jayden. „Terve päeva? Said ikka vahel läbi-märjaks ka?”

„Peaaegu mitte kunagi,” vastas Huckle.

„Ossa!” hüüatas Jayden. „Mõnus!”

„Tegelikult ei olnud.”

Huckle hõõrus korraks silmi.

„Mis seal ikka. Elu võtab vahel ootamatu pöörde.” Ta sulgus taas endasse. Polly jäi teda tähelepanelikult silmitsema.

„Rohkem raha,” jätkas Jayden, kes ei tahtnud ikka veel teemat lõpetada. „Mida teenitakse ruumis sees. Mõnus!”

„Ma katsun leida sulle võimaluse õhtukooli minna,” lausus Polly.

„Ühesõnaga ma otsustasin proovida midagi muud,” sõnas Huckle.

„Meeäri,” ütles Jayden talle ette.

„Ei, hakata kauboiks,” ütles Huckle. „Muidugi meeäri.”

„Nüüd ajad sa mu segadusse,” tunnistas Jayden. „Sest tegelikult võiksid vabalt olla ka kauboi.”

Huckle'i näole valgus talle omane aeglane naeratus. „Ma ei ole kauboi.”

„Ma võin kihla vedada, et kui sa kauboikaabu pähe paned, näed välja täpselt nagu kauboi,” ütles Jayden. „Ehk peaksin ka mina kauboiks hakkama.”

„Ehk peaksid hoopis kaks minutit vaikima,” ütles Tarnie ja Jayden jäi uuesti vait.

„Aga kuidas pärast seda on võimalik meemüügist ära elada?” küsis Polly. Huckle jättis mulje, et kõik ongi nii lihtne – vahetada üks eluviis teise vastu. Polly teadis siinolijatest ainsana, et see on kõike muud kui lihtne, ning küsis endalt, kas tema oleks niisama heast peast suutnud turvalisest töökohast loobuda, ilma et see oleks ta elu põhjalikult pea peale pööranud. „Selles mõttes, et kas see toob ka raha sisse?”

Huckle vaatas Pollyle otsa ja miski mehe silmis andis märku, et ta mõistab, kui ettearvamatu on tema enda olukord.

„Ee ...” alustas Huckle. „Õigupoolest ma nagu ...”

Kõik olid teda ootusärelvalt silmitsema jäänud.

„Ma nagu ... ma tahan öelda seda, et mesinikuks hakkamine oli ülisuur elustiili muutus, mõistate?”

Jayden ilmselgelt ei mõistnud. Aga siis ta taipas.

„Sa tahad öelda, et ei peagi tegelikult tööd tegema?” küsis ta, silmad pärani. „Kas sa oled rikas?”

Huckle'i nägu lõi kergelt roosatama ja ta pööras pilgu kõrvale. „Oh ei, vennas, nii see päris pole ...” ütles ta, ent ei lõpetanud lauset ja näis kohmetuvat.

„Kas sul helikopter on?” tahtis Jayden teada. Huckle puhkes naerma.

„Ei,” vastas ta.

„Pagan võtaks!” ütles Polly. „Ka mina oleksin pidanud enne karjäärimuudatust käituma samamoodi. Rikkaks saamine oleks

ilmtingimata pidanud olema minu esmatahtsate ülesannete nimekirjas.”

Nüüd vaatasid kõik mehed Polly poole ning ka tema punastas ja vahetas kähku teemat. „Vahet pole!” ütles ta saiaarasukesi kokku pühkides. „Kas keegi oskab öelda, kuidas bussiga lunnide kaitsealale sõita?”

„Miks sinna?” küsis Tarnie, aga tema nägu nähes taipas. „Oh ei. Ega ometi Neil?”

Neil istus Polly kõrval sadamamüüri ja nokkis laisalt vesikringlitükki. Oma nime kuuldes tõstis ta pea.

„Paistab, et ma olen tema suhtes väga julm ega austa tema linnuõigusi,” nentis Polly nukralt.

„Ta hakkabki juba paksuks minema,” täheldas Tarnie.

„Minu lunn ei ole paks!” vaidles Polly pahaselt vastu. „Pealegi on ta veel noor. Temast ei tohi niisugusel toonil rääkida. See võib tema enesetajule tõsist mõju avaldada.”

„See tuleks talle ainult kasuks,” nentis Tarnie. „Siis ta teaks, et on paks, ja saaks midagi ette võtta. Pole mõtet ignoreerida midagi, mis on niigi selge.”

Polly näitas mehele keelt. „Ta on ilus lunn.”

„Kaitsealale ei lähe ühtegi bussi,” teatas Jayden. „Tuleb palgata spetsiaalne giid. Me käisime seal kooliekskursioonil. Ainus asi, mis mul kogu sellest aastast meeles on.”

„Oli seal kõik hästi?” küsis Polly. „Kas see on kena koht?”

„Ma oksendasin bussis,” ütles Jayden.

„Hahaa!” naeris Huckle. „Ee, ühesõnaga, mul on sinu lunnist kahju.”

Polly silitas mõtlikult Neili tiibu.

„Pole midagi,” lausus ta veidi väriseva häälega. „Ma olen viimasel ajal õppinud lahti laskma.”

Kõik jäid wait, seejärel hüppas Huckle püsti.

„Ma võin su ise sinna viia,” sõnas ta.

Tarnie tõstis pilgu, justkui oleks mõelnud sedasama.

„Kas sul on auto?” küsis Polly.

„Seda just mitte,” vastas Huckle.

Samal hetkel langes väikesele grupile vari. Neil hüppas kaitsva liigutusega lähemale Pollyle, kes polnud veel end päriselt koguda jõudnud, aga pidi juba Gillian Manse'i kopsaka kerega silmitsi seisma.

„Taevas halasta!” pomises Polly vaikselt.

„Mis see veel on?” tahtis Gillian teada, kalk hää! sadamamüüritistelt vastu kajamas. „Peame siin piknikku või mis? Minu teada seda üürilepingus kirjas pole.”

Kõikjal võis näha saiarasuke. Merikajakad olid end müüri peale üles rivistanud ja ootasid oma võimalust toidu kallale karata kohe, kui inimesed on kadunud. Pabersalvrätikute peal vedelesid pooleldi söödud vesikringlid.

„Misasi see üldse ON?” päris Gillian Manse.

„Vesikringel.”

„Misasi?”

„Väga-väga kuulus saiatoodet, mida tuntakse terves maailmas,” selgitas Polly järsku vihaseks saades. „Asi, mida kõik pagarid peaksid teadma.”

Huckle heitis talle mureliku pilgu.

„Meie alevis ma seda näha ei soovi,” ütles Gillian. „Tavalisel pirukal pole viga midagi.”

„*Heal* pirukal pole tõesti viga midagi,” lausus Polly. „Ja midagi pole viga ka siis, kui vaba inimene vabal maal küpsetab seda, mida ta tahab, nii et MIND EI TOHI ROHKEM KIUSATA!”

Huckle patsutas ta käsivart.

„Kõik on korras, rahune maha!”

Polly keeras end mehe poole. „Ta on tõeline türann,” sosistas ta.

Gilliani nägu oli karm. „Ma lihtsalt ei taha, et minu äri põhja lastakse!”

„Sa ise lased oma äri põhja, kui nii kohutavat saia küpsetad,” nähvas Polly vastu.

Tarnie tõusis.

„Kuulge, kulla daamid ...” alustas ta.

„See siin pole „daamide” vestlus,” sõnas Polly, kelle kannatus oli lõplikult katkenud. „See nõid ütleb mulle, mida ma tohin ja mida ma ei tohi iseenda paganama kodus teha.”

„Sellisel juhul paneme paika ühe asja, nimelt edaspidi pole see enam sinu kodu,” teatas Gillian.

„Huvitav, mida SEE veel peaks tähendama?” hüüatas Polly.

„Kuss-kuss!” vaigistas teda Tarnie, kes püüdis olukorda rahulikult lahendada.

„Täpselt seda, mida ma ütlesin,” sõnas Gillian. „See maja kuulub mulle. Ma võin su vabalt sealt välja visata.”

„Võileibade tegemise eest?”

„Mina üürin seda maja välja.”

Naise nägu oli muutunud erepunaseks ja ta lausa leegitses vahkvihas. Ta ajas hirmu peale. Äkitselt jättis võitlusvaim Polly maha. Ta tahtis lihtsalt istuma vajuda ja kogu loo unustada.

Gillian kummardus, võttis üles viimase vesikringlitüki ja heitis selle otse merre, mille kohal käratsevad kajakad sedamaid püstloodis saagi kallale söötsid. Seejärel pööras naine neile selja ja lonkis minema.

Polly tajus, et väriseb.

„Ta on kõige õelam, kõige kohutavam ... Ta viskab mu välja.”

„Ei viska,” ütles Tarnie. „Tal on üüriraha tarvis. Ta on lihtsalt üks vana naine, kes püüab ots otsaga toime tulla.”

„Ta on jube nõid ja püüab mu siit minema kupatada,” lausus Polly. „Ma ei suuda uskuda, et sa kaitsed teda!”

Tarnie näis kohmetuvat. „Ma tean, aga ...”

„Tõenäoliselt on just tema põhjus, miks see paik välja sureb, sest ta peletab minema kõik, kes siia elama tulevad!”

Kalurid hakkasid talle toidu eest tänusõnu pomisedes taganema.

„Ah et nüüd tundun hoopis *mina* hullumeelsena,” sõnas Polly tige-dana. „Lihtsalt fantastiline!”

Huckle naeratas, aga asutas end samuti minekule, jättes Polly taas üksi sadamamüürile istuma. Tal oli häbi, sest teadis, et reageeris üle ning polnud mõtet oma pettumust vana naise peale välja valada. Aga tal oli tunne, et iga kord, kui tal hakkab veidigi paremini minema, kui tal õnnestub kasvõi paari sammu võrra edasi liikuda, variseb kõik taas raginal kokku.